Unde s-a ascuns Dumnezeu

de Hidegcuti Cătălin

Lumea era moartă de secole.

Cu mult timp înainte viaţa îşi revărsase miracolul peste aceste locuri. Vegetaţie bogată, plante cu frunze gigantice, arbori înalţi, liane mişcându-se în bătaia vântului asemenea unor şerpi jucăuşi în bătaia soarelui. Animale, păsări şi insecte trăiseră în pace şi armonie.

Mai târziu oamenii îşi făcuseră apariţia. Înarmaţi cu cea mai redutabilă unealtă dintre toate. Creierul. Transformaseră locul, aducând zgârie nori de beton, plastic şi sticlă în locul naturii. Dar viaţa continuase să existe, şi să se dezvolte, croiindu-şi drum prin orice nişă disponibilă, oricât de mică ar fi fost ea. Însă nici măcar viaţa nu putuse rezista sutelor de ani de distrugere şi poluare aduse de oameni. Ţinutul sterp care se întindea cât vedeai cu ochii stătea drept mărturie.

O singură licărire de viaţă strălucea pe întinsul nesfârşit al pustiului.

Fiinţa aştepta liniştită.

Nu că i-ar fi făcut o plăcere deosebită să aştepte într-un asemenea deşert. Prefera un pic mai multă viaţă în jurul său. Paradoxal având în vedere interesul special pe care îl avea pentru lucruri antice, şi pentru pustiul care se întindea cât vedeai cu ochii.

Se aplecă, şi, aproape cu religiozitate luă un pumn de pământ şi praf de pe jos. Câmpul de forţă ambiental acoperise terenul pe câţiva metri pătraţi în jur deci nu era nici un fel de pericol. Privi pământul strămoşilor săi, pământul care dăduse viaţă rasei sale şi oftă lăsându-l să se scurgă din palmă.

Atinse uşor comenzile pictografice ce pluteau la milimetri deasupra manşetei de pe braţul stâng. Câmpul percepu imediat comanda şi alte echipamente din nava aflată deasupra sa intrară în joc. Valurile timpului intrară sub controlul său. Vedea trecutul la fel de uşor şi de real precum prezentul.

Stătea în mijlocul unei mulţimi tăcute care se îndrepta târâş pieptiş către nava de doi kilometri lungime ce se zărea la orizont, puţin obscurată de instalaţiile titanice ale cosmoportului. Primele valuri de colonişti care părăseau Pământul în urma dezastrelor naturale de la sfârşitul secolului XXI. Printre ei se aflau şi persoane de care conducătorii lumii doreau să scape, indivizi independenţi care vorbeau prea mult despre libertate şi drepturile omului, sau puneau întrebări incomode.

Formă o altă pictogramă, liniile de timp se zvârcoliră şi imaginea se schimbă.

Începuse Războiul Ascuns, sute de viruşi şi boli răspândindu-se în întreaga lume. Boli teribile care au suferit mutaţii odată eliberate devenind şi mai distructive. Însuşi vegetaţia a fost atacată de viruşi, pădurile uscându-se în timp de zile, recoltele transformându-se în praf pe câmpuri. Lor li se alăturaseră viruşii electronici implantaţi în terminalele băncilor, burselor dar şi în cele a spitalelor şi sistemelor de armament. Reţeaua planetară de informaţii a fost făcută praf.

Exodus începu, rasa umană părăsind planeta pentru habitatele din spaţiu unde măsurile de siguranţă erau mai bune, dovedindu-se cu mult mai greu de penetrat de către agenţii biologici. Singurele centre umane de pe Pământ rămâneau puţinele enclave fortificate ale militarilor şi câteva bio-domuri ale celor destul de nebuni încât să trăiască în atmosfera devenită ucigătoare.

Trasă o nouă pictogramă. Punctul de vedere ridicându-se la sute de metri deasupra solului, dezvelind grădini sălbatice de o frumuseţe incredibilă, mii de flori de toate tipurile, copaci de 50 de metri înălţime, de crengile lor agăţându-se liane şi plante căţărătoare care se uneau, încolăceau formând pânze de paianjen

înverzite în aer. Izvoare aleargă de-a lungul stâncilor iar apa lor limpede şi cristalină avea un gust mai bun decât cea mai de calitate kaga.

Este timpul refacerii. Pământul, lumea de baştină a omenirii este readusă la viață printr-un efort suprem al întregii rase. Pământul devine din nou o grădină a vieții.

O altă pictogramă şi anii trec cu viteză prin fața observatorului.

Începe Războiul Etern, lupta umanității împotriva kaselii. Devastarea şi distrugerea cunoscând noi nivele. Planete întregi lăsate sterpe, fără viață. Miliarde atinse de agenți biologici, transformați de terorismul psihologic. Pământul a fost printre primele ținte, totul ras de pe suprafață ca urmare a bombardamentului atomic. După terminarea războiului rasa umană nu se mai găsea în postura de a începe reconstrucția Pământului aşa că l-au lăsat în pace, apărat doar de sateliți. O lume moartă.

Şi de atunci aşa rămăsese.

Figura singuratică ridică capul, o străfulgerare în dreapta îl aduse din visare şi cu o pictogramă dizolvă câmpul temporal. O sferă personală de transport ieşise din deformarea QUAST (quanto spațio-temporală). La doar câteva secunde după, o a doua sferă personală i se alătură. Ambele sfere coborâră la zece metri deasupra solului.

Observatorul le văzu însemnele şi se lumină la față. Îi aştepta. Trasă o pictogramă reprezentând nerăbdarea în mediul informațional.

Drept răspuns proiectorul holografic al uneia dintre sfere se lumină şi imaginea tridimensională a unui bărbat se materializă lângă observator.

- Salutări prietene! se formă în infomed

A doua sferă plană uşor deasupra solului până ce aproape îl atinse. Un iris se deschise lăsând să iasă o figură umanoidă în plină atmosferă otrăvitoare. Păru să fie nesigură la primii paşi dar se redresă şi aura care o înconjura deveni şi mai strălucitoare.

Observatorul trasă simboluri şi câmpurile de forță lărgiră bula ambientală.

- Nu este necesar să mă ajuți; mormăi figura strălucitoare

Observatorul nu-l băgă în seamă mutându-şi atenția pe apariția holografică

- Cum a decurs Adunarea?
- Mult zgomot, ca de obicei. Dar a fost un adevărat război Hyllos. Ne-ar fi folosit prezența ta acolo.
- Greu de crezut. Nu am prea mulți prieteni printre membrii Adunării. Sursele mele mi-au şoptit că toți acazanii s-au întors şi şi-au reluat locurile în Adunare. Iar printre ei am nenumărați duşmani. Duşmani destul de înverşunați încât să se dedea la acțiuni puternice dacă ar şti cât de mult sunt implicat în proiectul actual.

Figura holografică făcu un semn zeflemitor către celălalt umanoid:

- Iar Semmu nu a ajutat prea mult. Şi-a pierdut cumpătul şi s-a răstit la unii dintre membrii Adunării.
- Idioţi cu toţii. Asta sunt. Tehnologia o deţinem de două decenii şi o perfecţionăm în fiecare zi; Semmu îşi revenise, deţinea deplin controlul asupra biocâmpului personal care îl apărase în atmosfera otrăvitoare a Pământului

Hyllos devenise nerăbdător.

- Şi! Până la urmă au acceptat sau nu?

Amândoi interlocutorii săi luară un aer dramatic – pe cât puteau- apoi împreună:

„Au acceptat!!!”

Bucuria care îl cuprinse pe Hyllos era cu greu de descris. După atâţia ani în care proiectul fusese respins de fiecare dată, reuşiseră în sfârşit să-l treacă de Adunare. Liniştindu-se repede îi invită pe cei doi prieteni la bordul navei sale.

Pictografie rapid o serie de comenzi chemând propria sferă personală de transport să-l preia în timp ce alte comenzi ajungeau la iahtul de pe orbită trimiţând artificialii de la bord într-o frenezie pregătind-o de plecare. Prietenii lui Hyllos străbătuseră distanţele interstelare cu o navă mai mare decât iahtul lui personal, un cilindru cu o mulţime de portuberanţe elipsoidale. Sferele lor intrară în gura cilindrului în timp ce a lui Hyllos intră în iahtul său. Imediat după, iahtul se apropie de cilindru în locul de adocare legându-se la nivel molecular. Hyllos ar fi dorit să verifice experimentele de la bord, roboţii erau destul de neândemânatici când venea vorba de experimente care cereau sensibilitate. Vestar şi Semmu nici nu vrură să audă, trebuiau să sărbătorească.

Cât timp ei sărbătoreau motoarele puternice din interiorul cilindrului se activară ţesând timpul şi spaţiul pentru a-i duce la o destinaţie aflată la 100 de ani lumină.

*****

Cei trei prieteni se reuniră într-o încăpere ovală la bordul iahtului. Un model holografic al unei nave sferice domina încăperea.

- Este un model DF-456, navă ştiinţifică de ultimă generaţie. Cu ea vom face călătoria. Adunarea a aprobat transformările de care va avea nevoie şi docurile de la Pella III se ocupă de problemă. Estimează că vor fi gata cam în cinci zile; spuse Vestar, un om burduşit cu implanturi tehno-genetice
- Excelent. Cu cât pornim mai repede cu atât mai bine.

- Există o parte mai puţin plăcută a hotărârii Adunării. Conform lor trebuie să derulăm la bord şi alte proiecte; Semmu vorbise cu voce joasă aşteptând reacţia lui Hyllos

Care nu se lăsă prea mult aşteptată

- Ce!! Aţi acceptat şi alte proiecte?

Semmu încuviinţă

- Da. Altfel Adunarea n-ar fi acceptat proiectul nostru. Acceptând şi alte proiecte am primit sprijinul multor grupuri de interese. Şi încă un mic lucru, insemnificant.
- Ce? se răsti Hyllos
- Vom fi privilegiaţi cu prezenţa unui supraveghetor acazan.

Furia celuilalt luă forma unui pumn în mânerul scaunului. Acazanii se împotriveau oricăror cercetări care priveau Divinitatea. Curentul religios reprezentat de către Biserică şi braţul ei politic şi fanatic, acazanii, prinsese putere odată cu nefericirile Războiului Etern şi perioada de refacere care urmase. Cu sute de milioane de oameni rămaşi pe planete fără civilizaţie tehnologică, readuşi în epoca de piatră, acazanii şi credinţa se dovediseră a fi liantul care îi ţinuse în viaţă. Şi le oferise speranţă. Speranţa că Dumnezeu nu i-a uitat şi vremurile bune se vor întoarce. După câştigarea războiului acazanii rămăseseră o forţă politică controlând aproape jumătate din lumile umanităţii.

- Nu voi accepta.
- Calmează-te prietene. La început au vrut patru supraveghetori dar i-am convins să reducă numărul.

Nervos Hyllos întrebă:

- Câţi membri va avea expediţia?
- În afară de noi trei, încă doisprezece; afirmă Vestar după ce facu un calcul mental; Patru oameni de ştiinţă, şapte membrii a echipajului şi supraveghetorul acazan.

Semmu interveni:

- Dintre membrii echipajului doi responsabili cu securitatea, Adunarea a hotărât că nava va fi înarmată.
- Proiectul iniţial nu prevedea nimic de genul ăsta.

Semmu atinse comenzile infomed şi imaginea holografică se schimbă, acum arăta o serie de schematici.

- Şi nu numai că va fi înarmată dar vor fi arme grele. Tunuri disruptor, drone inteligente cu capete de antimaterie, câmpuri de ascundere, scuturi de forță care ar putea apăra o fortăreață. Va avea destulă putere de foc încât să devasteze lumi întregi.
- Încă le este teamă că ar putea întâlni o altă rasă; murmură Hyllos

Frica cea mai mare a umanităţii, de când se lansase în spaţiu. Întâlnirea cu o rasă inteligentă extraterestră. Oamenii găsiseră ruine părăsite de zeci de mii de ani pe o planetă distantă către centrul galaxiei, bacterii pe alte două lumi care în câteva milioane de ani de evoluţie ar fi putut deveni ecologii de sine stătătoare dar complet diferite de cea a Pământului. Dar nici o rasă inteligentă.

Până şi kaselii se dovediseră a fi doar descendenţii mutaţi a uneia dintre primele nave de colonişti care părăsise Pământul, înarmaţi cu tehnologii găsite în ruinele altei civilizaţii. De la terminarea conflictului oamenii fuseseră extrem de precauţi cu explorarea interstelară, folosind doar nave conduse de echipaje umane special antrenate care tatonau cu precauţie fiecare nou sistem solar explorat.

Vestar atinse o comandă şi robotul menajer reveni servind băuturi energizante.

- Haideţi prieteni, avem mult de lucru, trebuie să vedem care vor fi punctele de inserţie în linia temporală şi să ne punem la punct cu normele impuse de Adunare privind călătoriile temporale. Să ne pregătim ca să nu avem probleme acum că a trecut ce a fost mai greu.

******

Nava ieşi din distorsiunea QUAST în apropierea celei de-a treia planete a sistemului Pella, lângă baliza exterioară a zonei de control.

De când keselii atacaseră şantierele de pe orbita planetei Coha II şi în acelaşi timp oraşele de la suprafaţa planetei, cu bombe atomice, ucigând zeci de milioane de oameni, Adunarea hotărâse să mute şantierele spaţiale pe orbita unor planete nepopulate.

Pentru un om obişnuit enormitatea docurilor şi a şantierelor spaţiale era greu de imaginat. Titanicele construcţii deveniseră o lume în sine, mai mare decât Luna uitată a Pământului, populată de peste cinci milioane de muncitori şi personal militar. Asigurând paza întregului ansamblu, în imediata apropiere a balizei exterioare, pluteau platforme înarmate de tip Cortez a căror tunuri urmăriră nava prietenilor cât timp trecu pe lângă ele.

Docurile unde se executau modificările la vasul ştiinţific care urma să efectueze saltul temporal erau izolate, folosite pentru proiecte speciale, cu un sistem de protecţie propriu. Şi, de când începuse lucrul la navă erau asemenea unui furnicar. Nava, redenumită „Căutătorul”, o sferă imensă, părea îmbrăcată în artificiali. Sute, mii de artificiali, roboţi de toate mărimile foloseau braţele, tentaculele, cleştii, manipulatorii pentru a aranja lucrurile. Magmorfii din interior lucrau sub directa supraveghere a oamenilor.

La comanda umană brațe magmorfe prind soliditate şi cu o finețe la care mâinile umane nici nu pot visa termină legarea sistemelor de control. Panourile prind viață şi încă o secțiune din navă este gata pentru călătorie.

Nava celor trei prieteni îşi schimbă drumul în ultimul moment, în urma unui mesaj prioritar, către habitatul Verity. Trei sfere enorme legate printr-un cilindru de legătură în jurul cărora roiau sute de navete de toate mărimile, habitatul le acceptă codurile şi câmpurile de tractare din imensul hangar care era sfera mijlocie prinseră uşor cilindrul aşezându-l în dana de ancorare ce le-a fost repartizată.

Magmorful îi aştepta la ieşirea din dană sub forma unei sfere care la vederea celor trei îşi deschise brațele asemenea petalelor la flori lăsând să se vadă un ecran flexibil. Pe care apăru un oficial al Adunării.

„Sunteți aşteptați de către membrii Adunării Seilyn şi Erdavas. Urmați mesagerul.”

Hyllos îşi privi întrebător prietenii şi verifică mediul virtual. Nici o informație în infomed. Absolut nici una.

Magmorful pluti de-a lungul coridorului oprindu-se pentru a le da timp să-l urmeze. Cei trei porniră după artifical cu mirare, magmorful nu purta nici un însemn pe învelişul exterior şi nici nu avea urmă de icon în infomed. Îl urmară prin coridoare secundare şi tuburi de acces strâmte unde se întâlniră doar cu alți roboți, care intrau imediat în stare de repaus când magmorful intra în raza senzorilor lor.

Ghidul mecanizat se opri în fața unei uşi nemarcate într-un sector privat al stației. Tentacolul fin care se formă intră într-un port-contact şi uşa dispăru retrăgându-se asemenea fluidului în tocul din partea superioră.

-Vă rog, intrați; se auzi dinăuntru

Prietenii răspunseră invitației şi intrară, uşa redevenind solidă imediat după ce-i trecură pragul. Magmorful rămase afară.

Camera se dovedi simplu mobilată, ceea ce binențeles nu însemna nimic, mare parte a mobilei având componente magmorfe şi astfel putând lua forma dorită de proprietar. Două ființe aşteptau în fotolii comfortabile cu o masă holografică dreptunghiulară în fața lor. Un bărbat şi un hemafrodit. În clipa când îi văzu bărbatul pictografie o comandă şi mobila din partea cealaltă a mesei se transformă într-o canapea.

- Stați jos. Faceți-vă comfortabili; îi invită bărbatul
- De ce am face-o? Semmu era în mod confruntativ
- Pentru că dorim să discutăm anumite aspecte ale proiectului vostru.

Hyllos aruncă o privire în infomed. Şi îl găsi gol. Încăperea nu avea acess la infomed. De nici un fel.

- Bănuiesc că aveți o autorizație pentru această discuție.

Hemafroditul întinse o cartelă.
- Scanați-o.

Ceea ce Semmu făcu imediat. Autorizarea era pentru cel mai înalt nivel al Adunării.
- Nu vă faceți griji, suntem alături de voi în acest proiect. Numele meu este Erdavos Huelin iar colegul meu este membru a Adunării Seilyn. Am dorit să discutăm cu voi aspecte ale proiectului pe care nu le dorim împărtăşite în plenul Adunării. Mai ales că mulți sunt acazani.

Membrul Adunării Seilyn vorbi:
- Căpitanul navei va avea comanda misiunii. Ştim asta, mai exact ne-am asigurat de asta. Dar proiectul vostru va fi cel care va dicta cursul misiunii. Celelalte proiecte au fost introduse doar pentru a se verifica efectul pe care îl va avea deplasarea temporală asupra lor. Ne interesează să ştim mai multe despre desfăşurarea proiectului şi dacă există motive ascunse în spatele lui.

Cei trei schimbară priviri.
- Nu este un secret. Eu sunt cel care am pornit proiectul. Ideea era de a cerceta perioada în care s-a născut religia creştină, religie care a determinat cursul istoriei timp de 2000 de ani. Din datele pe care le-au adunat de-a lungul anilor istoricii a apărut teoria că totul privind religia ține de psihologia umană şi nu de întâmplări reale. Eu am pus însăşi problema existenței lui Dumnezeu. Ipoteza era că nu există nici un fel de forță mistică superioară care stă deasupra noastră. Cât timp nu a existat tehnologia temporală cercetările urmau să se desfăşoare pe linie arheologică şi simulări artificiale. Dar odată cu apariția tehnologiei temporale s-au deschis noi posibilități. Putem să ne uităm direct în trecut, în perioada respectivă. Să ştim exact cum s-au întâmplat evenimentele care au influențat cursul întregii rase umane. Ar fi fost minunat. Dar acazanii s-au opus. Opus investigării trecutului. Au trecut legi prin Adunare şi protecții au fost instalate în puținele sisteme visotemp care există, tăind accesul la cea mai mare parte a istoriei. Atunci am propus ceva şi mai îndrăzneț. O expediție în trecut care să verifice personal evenimentele. Proiectul a fost combătut puternic de către acazani. Timp de zece ani am tot încercat să-l trecem de Adunare. Acum că am reuşit putem să trecem la următorul pas; răspunse Hyllos

Vestar interveni:
- În urma cercetărilor riguroase care s-au făcut pe locurile unde se crede că se aflau oraşele mitice Sodoma şi Gomora deținem o dată aproximativă a distrugerii celor două oraşe. Primul salt se va face la începutul perioadei. Observarea evenimentelor este primul pas al

proiectului. Vom lansa un satelit spion pe orbită. Asta dacă nu se va întâmpla nici un eveniment remarcabil în perioada cât suntem noi acolo.

- Şi după aceea? Înțeleg că misiunea va consta din mai multe salturi. Veți lăsa un satelit pe orbită între salturi temporale. Nu credeți că este un risc prea mare?
- Este un satelit special, cu inteligență artificială şi emisii zero. Foarte greu de detectat, aproape invizibil dacă nu ştii ce cauți. Oricum, vom analiza situația la fața locului, în acest moment satelitul pare cea mai bună soluție.

Erdavas pictografie neâncredere.

- O parte dintre cercetătorii cu care am purtat discuții pe temă, ca şi o mare parte dintre militari sunt de părere că este foarte posibil să fi fost intervenții ale unor ființe extraterestre în istoria Pământului. De accea căpitanul are ordin să nu intervină menținând nava sub câmpul de ascundere în mod continuu. Iar dacă este descoperit să dispară imediat din zonă retrăgându-se în spațiul interstelar.
- Interesant. Evitarea confruntării cu orice preț; Vestar pictografie resemnare

Erdavas clătină capul, obicei arhaic de care nu se putea dezvăța.

- Evitarea alterării liniei temporale este prioritatea numărul unu a căpitanului. Ca de altfel a tuturor ce participă la expediție. Trebuie să înțelegeți. Cu toții. Nu cunoaştem destule despre tehnologia temporală ca să ne permitem experimente. Proiectul reprezintă o aventură extrem de periculoasă care ar putea schimba istoria rasei umane.

Combativ ca întotdeauna Semmu nu se putu abține:

- Să înțeleg că reprezentați voința Adunării. Credeam că deja avem permisiune să ne derulăm proiectul.

Păstrându-şi tonul neutru Erdavas replică:

- Reprezentăm voința majoritară a Adunării. Acceaşi voință care a făcut posibil proiectul.

Celălalt membru a Adunării interveni:

- Să nu ne certăm. Suntem aici pentru a discuta despre proiectul, căutarea, la care urmează să participați. Adunarea încă are puterea de a anula proiectul.
- Sper să nu se întâmple; Hyllos îşi dădu seama că cei doi reprezentau o ultimă etapă de care trebuiau să treacă înainte ca proiectul lor să prindă viață; Vă vom oferi toate informațiile de care aveți nevoie
- Atunci, vă rog. Continuați cu detaliile etapelor proiectului. Vrem să ştim totul.

Cei trei prieteni le oferiră informațiile cerute. Absolut toate informațiile.

*****

Distorsiunea quantică se manifestă sub forma unei străfulgerări ce determină văluriri bruşte a spaţiului, „Căutătorul" revenind în spaţiul normal în apropierea orbitei Pământului. Din cabina sa aproape de ecuatorul navei Hyllos privea imaginea planetei pe ecranul-perete. În curând visul său avea să se transforme în realitate. Timp de 300 de ani aşteptase. 200 de ani într-o cameră criogenică şi 100 de ani încercând să convingă diverse guverne să întreprindă cercetări serioase în domeniu.

O serie de pictograme în infomed îl anunţară că era chemat pe punte. Anulă imaginea de pe perete şi ieşi din cabină.

Graba cu care fusese lansată expediţia, după ce se auzise de o încercare a acazanilor pentru a bloca proiectul în ultimul moment, se vedea şi pe coridoarele navei. Cabluri atârnau din pereţi, panouri de informaţii nefuncţionale, roboţi de întreţinere pese tot încercând să termine treaba. Pe drum se întâlni cu o parte din personalul ştiinţific de la bord, Cercetătoarea Setlana şi doctorul Niruben West, între ei se împărţea munca de supraveghere a cel puţin zece proiecte aflate la bord.

Interacţiunea cu ceilalţi membrii a echipajului avea să fie redusă, sfera fiind împărţită pe nivele inelare. Inelul unde se afla apartamentul său conţinea departamentele de cercetare ştiinţifică şi apartamentelor celorlalţi cercetători. Inelul superior conţinea cabinele membrilor echipajului şi spaţiile pentru controlul navei. Inelul inferior conţinea spaţiile de mentenenţă, unităţi pentru păstrarea roboţilor utilitari, ateliere şi hangarul pentru navete şi sferele de transport. În rest erau doar spaţii de legătură şi alte asemenea locuri unde oamenii se aventurau rar lăsându-le în seama roboţilor.

Uşile tubului de transport se deschiseră, Semmu aflându-se deja înăuntru împreună cu altă cercetătoare, Hyllos nu-şi prea aducea aminte numele dar ştia că avea în grijă studiul saltului temporal în sine.

- Se pare că cu toţii am fost chemaţi pe punte; prietenul său se afla într-o dispoziţie bună, de câteva zile încerca să o cucerească pe cercetătoare şi părea că lucrurile merg bine

Hyllos încuviinţă, tubul de transport purtă capsula la nivelul superior, ducând-i până la cea mai apropiată uşă a punţii. La zece paşi distanţă de ea.

Când auzise cuvântul punte Hyllos îşi imaginase o punte asemănătoare celor de pe navele obişnuite cu ofiţeri instalaţi în cuşete grav cufundaţi total, prin intermediul implanturilor, în infomed, fiind una cu sistemele navei.

Puntea de comandă a „Căutătorului" era diferită.

Semicirculară, semăna cu un auditorium al vechilor greci. Partea opusă uşilor care făceau legătura cu restul navei forma un imens ecran perete, care pe moment înfăţiişa imaginea spaţiului din afara navei. În mijlocul punţii se găsea o tablă consolă circulară în timp ce de-a lungul pereţilor erau console asemănătoare încastrate în perete. Între consola centrală şi pereţi şase canapele lungi şi comfortabile transformau puntea într-o cameră aproape obişnuită.

Doi dintre membrii echipajului dădeau comenzi pictografice în timp ce căpitanul statea privind ecranul. Hyllos ştia că ceilalţi membri a echipajului îşi făceau treaba în alte părţi ale vasului şi nu se aştepta să-i vadă dar nu era exact la ce se gândise el.

Vestar era deja pe punte studiind propriul său ecran holografic în timp ce pe o altă canapea supraveghetorul acazan discuta aprins cu alt cercetător. Probabil încerca să-l convertească.

Devenind dintr-o dată atent căpitanul se întoarse de la ecran.

- Sunteţi cu toţii aici. Excelent. Presupun că aţi terminat de pus la punct echipamentele voastre înaintea saltului temporal.

Cercetătorii încuviinţară. Călătoria de la şantierele spaţiale până pe orbita Pământului durase două zile, timp destul pentru a-şi pune la punct experimentele. Personal Hyllos îşi petrecuse timpul studiind cărţile pe care i le dăduse Semmu. Cărţi din hârtie pergament, cum nu se mai făceau de peste o sută de ani. Cărţi care te învăţau cum să-ţi controlezi biocâmpul, energiile care sălăşuiesc în fiecare fiinţă vie şi mintea. Dar ştia că Vestar pusese la punct echipamentul. Vestar lua totul în serios, spre deosebire de Semmu care avea o vedere mai superficială asupra vieţii în general.

Însă toate echipamentele fuseseră instalate şi activate, planul discutat cu căpitanul şi ţinta primului salt deja stabilită. Erau gata.

- Dacă mai există alte probleme? Căpitanul se uită de la unul la altul

Tăcere

- Atunci suntem gata pentru salt. Navigator.

Femeia înaltă, cu capul înţesat de implanturi neurosim, care era navigatorul „Căutătorului” introduse o serie de comenzi în consolă. În câteva secunde inteligenţa artificială a navei le confirmă vocal.

„Suntem gata pentru salt” raportă navigatorul

Căpitanul se apropie de consolă. Comenzile pentru saltul temporal erau fizice nu infomed, nu comandă vocală. Pentru raţiuni de securitate.

„Căutătorul” urma să facă cel mai lung salt temporal din istorie. De când tehnologia devenise disponibilă se efectuaseră doar teste şi două salturi temporale de mică anvengură până în o mie de ani. Teoretic un salt temporal avea un maxim de zece mii de ani după care călătorul se destrăma în oceanul timpului.

„Să mergem să-l căutăm pe Dumnezeu” spuse căpitanul şi apăsă comanda

Cei care efectuaseră salturi temporale raportaseră experienţa. În momentul saltului călătorii aveau un sens de deja vu invers, imagini fantomatice din viaţa lor trecută. Hyllos trecu prin aceleaşi senzaţii, fragmente din trecutul său apărându-i în faţa ochilor. Apoi un moment de inexistenţă, o greutate pe pieptul său.

Existenţa reveni la normal, Hyllos găsindu-se tot pe puntea „Căutătorului". Cu mici diferenţe.

Lumini roşii inundau puntea clipind intermitent. Lumini de avarie. Lumini care împinseră echipajul într-o stare de frenezie căutând sursa problemelor.

„Pierdere de energie sector 23-3" raportă computerul navei, „Pierdere de energie sector 25-3", „Scurgere de gaze sector 5-20", „Cădere a autoîntreţinerii în sector 7-7", „Câmpuri exterioare slăbesc în sectoarele 15-3"

- Ce naiba se întâmplă? supraveghetorul acazan devenise neliniştit mai ales că infomed-ul tăiase legăturile cu ei lăsându-i doar cu propria capacitate de informaţii

Căpitanul pictografie tăcere şi aşteptare. Mâinile echipajului se mişcau cu repeziciune transmiţând comenzi sutelor de roboţi care se ocupau de întreţinerea navei. Transmiţându-le să repare stricăciunile care apăruseră în navă.

- Trebuie să avem grijă de proiecte; murmură Setlana şi porni spre uşă

Prinşi în efortul de a stabiliza nava echipajul nu reacţionă în nici un fel. În mod normal n-ar fi lăsat pe cineva în afara zonelor considerate sigure. Hyllos părăsi şi el puntea îndreptându-se către liftul cel mai apropiat. Era îngrijorat pentru echipamentele de urmărire care fiind extrem de sensibile se dereglau foarte uşor şi le-ar fi luat zile întregi să le pună din nou la punct.

Înainte de a ajunge la lift ceva se întâmplă. Lumea păru să încetinească. Sunetele alarmelor deveniră înfundate de parcă s-ar fi auzit de la o mare distanţă. Apoi totul se întunecă, o ceaţă interpunându-se între el şi lumea reală.

Nu se putea mişca, degetele căutară manşeta de control dar nu reuşi să-şi ducă gestul până la sfârşit. Mâna îi înţepeni pe drum.

Ca şi restul corpului.

Puntea păru să se dizolve sub picioarele lui şi simţi. Simţi ceva întâmplându-se. Cărări, tunele fantomatice se deschideau drept în faţă, simţea ceva trăgându-l într-unul dintre ele. Promitea fericire, înţelegere, era ca o îmbrăţişare maternă. Promitea împlinire.

Dar o parte din el se pierdea păşind pe acel drum. Şi nu acceptă.

Se zbătu folosind ceea ce învăţase de la Semmu în a-şi folosi bioenergiile, şi mai ales controlul mental. Ţinea prea mult la individualitatea sa.

Totul se petrecu într-o secundă. Sau cel puţin aşa i se păru lui.

Când ceaţa de pe ochi se îndepărtă stătea pe o coamă de deal singuratic cu câmpii întinzându-se în toate direcţiile.

Hainele îi dispăruseră, la fel cum dispărută era manşeta de control, lentila infomed şi implanturile din întregul corp. Stătea gol privind o tornadă de foc prinzând viață în jurul său. Tornadă de foc care se înălța la zeci de metri şi a cărei dogoare îl forță să dea înapoi. Îşi dădu seama că nu avea unde, zidul de flăcări blocându-l în centrul vârtejului.

„Înțeleg că m-ați căutat?" rosti o voce bubuitoare în capul său

Încă zăpăcit de faptul că implanturile dispăruseră Hyllos nu reacționă. O limbă de foc se desprinse din vârtej biciuindu-i fața.

„Acum că m-ai găsit ce vei face?" întrebă vocea bubuitoare

Hyllos continuă să stea dezorientat dar reuşi să vorbească:

„Dacă eşti Dumnezeu atunci deja ştii totul. De ce pui întrebări."

Tentacole de forță extinzându-se din flăcări îl cuprinseră de brațe şi torso ridicându-l în aer. În loc să-l ardă o senzație de frig i se strecură în suflet. O răceală ciudată care îngheață mintea.

Hyllos folosi toate trucurile învățate de la Semmu pentru a respinge intruziunea. Forța din spatele senzației era copleşitoare, un uragan care dărâma totul din calea sa. Puterea îi sfredeli creierul, durerea atingând nivele îngrozitoare. Apoi se opri. Retrăgându-se din mintea lui Hyllos.

„Nu eşti Dumnezeu" murmură prin durere Hyllos

„Sunt"

şi o nouă străfulgerare de durere îl cutremură

„Eşti ceva, recunosc, dar nu eşti Dumnezeul meu."

Tentaculele se retraseră lăsându-l să cadă. Tornada de foc se dizolvă în locul ei rămânând o ființă radiantă asemănătoare unei meduze fantomatice.

„De ce vrei să-l găseşti pe Dumnezeu." Vocea bubuitoare continua să-i foreze în creier căutând singură răspunsurile

Din nou Hyllos se împotrivi. Presiunea dispăru.

„Nu vreau să te rănesc dar vreau să ştiu." Vocea se schimbase iar o față se formă din forma fantomatică, fața prietenului său Vestar

„De ce? Şi nu-mi folosi prietenii."

„Nu folosesc pe nimeni. Prietenul tău a ales o altă cale, doar atât. Acum e cu mine."

Hyllos începu să judece lucrurile, să gândească. Era ceva extrem de familiar în ființa ce-şi spunea Dumnezeu. Simțise şi altădată uşoara prezență a bioenergiilor. Mult mai slabă dar aceeaşi.

„Te cunosc. Ai fost la bordul „Căutătorului". În calitate de ....."

„Sunt totul."

Presiunea mentală reveni. Însă de această dată se schimbase, în loc de un asalt frontal se infiltră în orice crăpătură a apărării mentale pe care Hyllos o ridicase. Şi o străpunse.

Era asemănător senzației create atunci când folosise visotemp pentru a vedea trecutul. Acum însă simțea şi fragmente de emoții şi sentimente. Lumea pe care o vedea în fața ochilor era idilică, vechiul Paradis al creştinilor. Până simți prezența.

„Într-un fel ciudat îți datorez mult. Foarte mult. Aş putea să spun că nu aş exista fără tine.” Exteriorul se schimbă, se găsea în adâncul spațiului cosmic. Simți enormitatea copleşitoare a spațiului, a universului. El, doar un grăunte de nisip în mijlocul deşertului. Apoi viață, existență.

Văzu ființe testându-l, probându-l. Ştia unde se află. Într-un laborator. Experimentau cu creearea vieții. Ştia deoarece privea lucrurile din două puncte de vedere. Unul, cel a ființei create, celălalt al cercetătorului care o creea.

Doriseră să creeze viața în cea mai pură formă. Imaterială. Energii concentrate asemenea biocâmpurilor dar care nu aveau nevoie de corp fizic. Şi reuşiseră. Firavă, de abia sentientă dar existând. Ca un copil nou născut.

„Eu.” Bubui vocea

O testau, inconştienți de ceea ce fac. Ei o credeau nonconştientă de sine, mai aproape de o bacterie decât de un om. Apoi proiectul său, saltul temporal. Cercetătorii săriseră la şansa de a privi ce efect va avea călătoria temporală asupra unei mase de boienergie pură. Închiseseră ființa bioenergetică nou creată întru-un recipient şi-l dădură în grija unui cercetător pentru a o supraveghea pe timpul călătoriei.

Saltul temporal. O explozie de lumină, de energie. Mângâierea energiilor dezlănțuite. Era bucurie, împlinire şi înțelegere. O experiență aproape senzuală. Şi o schimbare. Ființa se transformase. Înțelegea. Dintr-un nou născut devenise un adolescent.

Hyllos văzu câmpurile de forță eşuând din cauza defecțiunilor de pe urma saltului. Ființa părăsise recipientul. Şi se întâlnise cu un membru a echipajului. Amândoi speriați, ființa îl atacă consumându-i bioenergia. Şi crescu. Într-o stare de exaltare ființa consumă şi restul animalelor de la bord pentru teste. Nu se sătură. Atacă un alt membru a echipajului şi crescu din nou. Consumat de nevoia de energie dar şi de nevoia de cunoaştere se năpusti învăluind alt cercetător. Crescu şi mai mult. Deveni mai prudentă. Odată cu bioenergiile prelua şi părți din conştiința, memoria celor consumați. Înțelegerea sa depăşea cea a unui om. Trecu fulgerător prin navă consumând membri ai echipajului şi cercetători până ajunse la punte.

Hyllos era nedumerit. Unde era el. În viziune ființa ajunsese la punte şi încă nu-l întâlnise. Şi cu toate asta el fusese atacat când ieşise de pe punte. „Mai târziu.” Tună vocea din mintea sa continuându-şi povestirea.

Pe punte îl consumase pe căpitan învățând de la acesta cum să controleze nava dar şi puterea de foc pe care o aveau la dispoziție oamenii din viitor. Şi

simți frică. L-ar fi putut distruge. Văzând o soluție folosi nava pentru a sări în timp. În trecut cu 9000 de ani. Şi imediat după sări încă 9000 de ani. „Căutătorul" rezistă cu greu, sistemele de autoîntreținere căzând peste tot în navă. Dar rezistă. Între timp ființa evoluase. Cât de mult Hyllos nu ştia, la un moment primise un flux de informații atât de mare încât mintea sa amenința să înghețe.

„Cât de mult am crescut mintea ta nu poate percepe." Ființa îi arătă cum învățase să folosească şi să extragă informații din sistemele artificiale ale navei. Privi cum nava efectuase încă trei salturi. După care ființa trimisese „Căutătorul" înapoi în viitor distrugând-o în proces.

Ființa rămăsese în trecut. Crescând, absorbind şi învățând de-a lungul a 40 de mii de ani. Evoluând. Transformându-se. Atingând însuşi fabrica realității. Devenind ceva peste puterea de imaginație a oamenilor.

Aşa că îi aştepta când ieşiseră din distorsiunea temporală. Ştia din memoriile adunate cine ar fi trebuit să fie la bord. Dar nu ştiuse niciodată ce se întâmplase. Acum ştia. Îi smulse pe Vestar, Hyllos, Semmu şi Setlana, retrăgându-şi prezența din locurile unde se afla versiunea sa mai tânără pentru a nu pricinui o explozie temporală, oferindu-le o altă cale.

Vestar acceptase. La fel şi Setlana.

„După cum am spus îți datorez extrem de mult. Fără experiența saltului temporal nu aş fi devenit conştient, inteligent. Aş fi atins inteligența unui animal, poate, dacă nu m-ar fi distrus înainte. Călătoria mi-a deschis calea către inteligență. N-am mai datorat nimănui nimic de-a lungul vieții.. Este ...... incomfortabil. Te-aş putea distruge cu uşurință. Dar aş rămâne cu senzația de datorie. Acum sunt Dumnezeu. Şi am văzut în mintea ta răspunsul pe care îl căutam. Poate voi avea nevoie la un moment dat de un Diavol, sau un profet. Cu abilitățile tale vei fi un Diavol excelent. Şi-am să-ți dau un aliat."

Forma inconştientă a lui Semmu se materializă lângă el.

„El a fost mult mai sălbatic. Va fi mai imprevizibil decât tine. Aş putea spune chiar mai distractiv."

Ființa luă din nou forma vârtejului de foc.

„Gândeşte-te în felul acesta Hyllos. Vei ajunge să trăieşti evenimentele pe care ai vrut să le observi."

Focul deveni atotcuprinzător.

„Ai plecat să-l cauți pe Dumnezeu şi ai ajuns să-l creezi."

Vârtejul de foc dispăru lăsând un dezorientat Hyllos să aibă grijă de prietenul său. Şi să se gândească la ceea ce se întâmplase.